

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးသက်ထွန်းရှေ့တွင်

ဒေါ်ဥမ္မာ

နှင့်

ဦးတင့်လွင် ပါ ၅ *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ (၁) - ဒီကရီကိုအယူခံဝင်ရာ တွင် အမှုအဆုံးအဖြတ်ကို ထိခိုက်သောအမိန့် တစ်ရပ် ရပ်ပါ မှားယွင်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက် သို့မဟုတ် နည်းလမ်းမကျချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို အယူခံလွှာ၌ ကန့်ကွက်ချက်အဖြစ်ဖော်ပြနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အယူခံမှုတွင် ကန့်ကွက်ချက်အဖြစ်ဖော်ပြနိုင်သူမှာ အောက်ရုံးများတွင် အမှုရုံးသူ အယူခံတရားလိုဖြစ်ခြင်း။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)အရ စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်ကြောင်းကို ဤအယူခံမှုတွင် လျှောက်ထားသူမှာ အောက်ရုံးများတွင် အမှုနိုင်သူအယူခံတရားပြိုင်ဖြစ်ခြင်း။ အောက်ရုံးများတွင် အမှုနိုင်သူအယူခံတရားပြိုင်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)အရ တင်ပြလျှောက်ထားခြင်းကို လက်ခံစဉ်းစားနိုင်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

* ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၄၅
 + ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၆၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၄-၇-၂၀၀၆ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ ဒီကရီကိုအယူခံမှု

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါ်တင်ကြည်နှင့် ဦးစန်းမြင့်ပါ - ၂ အမှု^(၁) တွင် ကြားဖြတ်အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်ပြီးနောက် အမှုကိုအပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လျှင် ယေဘုယျအားဖြင့် အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက် ကိုသာ အယူခံဝင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့အယူခံဝင်ရာတွင် ကြား ဖြတ်အမိန့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြ လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြနိုင်သူမှာ အယူခံတရားလိုဖြစ် ပြီး အယူခံတရားပြိုင်က တင်ပြလျှောက်ထားခြင်းသည် အကျုံးမဝင် ပေ။ အယူခံတရားပြိုင်က စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်ကြောင်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) အရ တင်ပြလျှောက်ထားခြင်း ကို လက်ခံစဉ်းစားရန်အကြောင်းမရှိပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမောင်မောင်တင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁၊ ၂) ဦးမြလှိုင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- (၃၊ ၄၊ ၅) ကိုယ်တိုင် (မလာ)

မိတ္ထီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ်၄၆ တွင် တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာက တရားပြိုင်ဦးတင့်လွင်ပါ ၅ ဦးတို့အပေါ် မိတ္ထီလာမြို့၊ မြို့မ(၄)နယ်မြေ၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရားအရှေ့ဘက်ရှိ မြို့မ (၄)ရပ်ကွက်၊ အကွက်အမှတ်(၂-မင်းရပ်)၊ ဦးပိုင်အမှတ်(၂၀/ခ) မြေကွက်အမှတ် ၁၇၊ ဧရိယာ ၀. ၀၁၈ ဧကရှိမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ နေအိမ်တို့ကို အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် ပြုလုပ်လက်မှတ် ရေးထိုး

(၁) ၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၃၄(၃၉)

ကာ အိမ်နှင့်မြေတို့ကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့သည်။

ခရိုင်တရားရုံးက တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့ သဖြင့် ဒေါ်ဥမ္မာက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ် တရားမ အယူခံမှုအမှတ် ၆၇ ကိုတင်သွင်းသော်လည်း မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး ဒေါ်ဥမ္မာတင်သွင်းသော အယူခံမှုအား ပလပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မူလခရိုင် တရားရုံး၊ တရားလို ဒေါ်ဥမ္မာက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာက ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ် မိတ္ထီလာမြို့ရှိမြေနှင့်အိမ်တို့မှာ တရားပြိုင်များအမွေရရှိသည့် အိမ်နှင့် မြေဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါအိမ်နှင့်မြေကို အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ တရားပြိုင် များနှင့် အမှတ် ၄၊ ၅ တရားပြိုင်များ၏ခင်ပွန်းတို့က တရားလိုအား ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်တွင် တရားလိုနှင့် အမှတ်(၁) တရားပြိုင်ဦးတင့်လွင်တို့သာ ရောင်းသူ ဝယ်သူအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ကျန်တရားပြိုင်များက အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြကြောင်း၊ အဆိုပါအိမ်ပိုင်း မြေကို ဝယ်ယူရာတွင် အမှတ်(၁)တရားပြိုင်အား ငွေ ၃ သိန်းကျပ်၊ အမှတ်(၂) တရားပြိုင်အား ငွေ ၆,၅၀,၀၀၀ ကျပ်နှင့် အမှတ်(၃၊ ၄၊ ၅) တရားပြိုင်တို့အား ၁၂ သိန်းကျပ်၊ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးငွေ ၂၁,၅၀,၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း တရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တို့အပေါ် အရောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပြုလုပ်ချုပ်ဆိုပေးခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားလိုသည် အကျိုးဆောင်မှတစ်ဆင့် တရားပြိုင်များထံ ၂၇-၈-၂၀၀၄ ရက်စွဲပါ နို့တစ်စာဖြင့် မိတ္ထီလာမြို့ စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရန် တောင်းဆို

သော်လည်း တရားပြိုင်က လိုက်နာခြင်းမရှိကြောင်း၊ အဆိုပါ အိမ်နှင့်မြေအရောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပြုလုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးကာ အိမ်နှင့်မြေတို့ကို တရားလိုအား လက်ရောက်လွှဲအပ်စေသည့် စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီချမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

အမှတ် (၁)(၂) တရားပြိုင်တို့က ၎င်းတို့၏ချေလွှာတွင် တရားပြိုင်များက တရားလိုအား ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ နေအိမ်ဝိုင်း မြေကတိစာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ အဆိုပါစာချုပ်မှာ တရားလိုက ၎င်း၏အမည်ဂရန်ပေါက်လျှင် အမွေဆိုင်အိမ်နှင့်မြေကို ငွေအမ်း၍ အမွေခွဲဝေပေးမည်ဟု ပြောဆိုသည်ကို ယုံကြည်သဖြင့် တရားလိုက ဂရန်လျှောက်ထားရာတွင် လွယ်ကူစေရန် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဂရန်ရပြီးနောက် တရားလိုသည် မူလကတိအတိုင်း ငွေအမ်းခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမှတ်(၁) (၂) တရားပြိုင်များအနေဖြင့် တရားလိုထံမှ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် (၃) (၄) (၅)တရားပြိုင်များ ငွေရရှိခြင်းရှိမရှိ မသိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဝိုင်းမြေကို ဦးတင့်လွင် တစ်ဦးတည်းမပိုင်သဖြင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားပြိုင်အမှတ်(၁) (၂)တို့အပေါ် ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ် အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်နှင့် အချင်းဖြစ်မြေကွက်တွင် တရားလို၏အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိခဲ့ခြင်းတို့အပေါ်အခြေပြု၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ရောက်ရလိမ့်စွဲဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအမှုတွင် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းသည် ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ဖော်ပြထားခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါအမှုသည် တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၂၃ အထိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ယခုအမှုမှ တရားလိုသည် အမှုရုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခုစွဲဆိုလာသောအမှုသည် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီး

ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အတူ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံအမှတ် ၁၅ နှင့် ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၂၃ တို့ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်များ အရ ယခုအမှုတွင် တရားလိုတောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားပြိုင်များဘက်သို့အသာပေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ အရ မီးသေပြီးအမှုဖြစ်၍ တရားလို၏အဆိုလွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

အမှတ်(၃) တရားပြိုင် မဝင်းမေ၊ အမှတ်(၄)တရားပြိုင် မချိုပြုံး၊ အမှတ်(၅)တရားပြိုင် မအေးသန်းတို့က တရားလို၏အဆိုလွှာအတိုင်း သဘောတူကြောင်းဖြောင့်လွှာတင်သွင်းခဲ့သည်။

မိတ္တီလာခရိုင်တရားရုံးသည် အဆိုအချေတို့အရ ငြင်းချက် ၄ ရပ် ထုတ်နုတ်ခဲ့ရာ “စည်းကမ်းသတ်ကာလ ကျော်လွန်မှတရားစွဲဆိုသည်ဆိုခြင်းမှာမှန်သလား”ဟူသောငြင်းချက်နှင့် “စွဲဆိုမှုသည် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား”ဟူသော ငြင်းချက်နှစ်ရပ်ကို ဥပဒေဆိုင်ရာငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြားနာပြီးနောက် တရားလိုဘက်သို့အသာပေး ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ထိုဖြေဆိုချက်ကို မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး ၂၀၀၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆ တွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျန်ငြင်းချက်နှစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဖက်စစ်ဆေးကာ ကြားနာပြီးနောက် တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာနှင့် အမှတ်(၁)(၂)(၃)တရားပြိုင်တို့သည် မောင်နှမအရင်းများဖြစ်ကြပြီး အမှတ်(၄)နှင့်(၅)တရားပြိုင်တို့မှာ တရားလို၏မောင်အရင်းကွယ်လွန်သူ ဦးစိုးလွင်နှင့်ကွယ်လွန်သူ ဦးမြင့်စိုးတို့၏ ဇနီးများဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို တရားပြိုင်တို့၏မိဘ ဦးသန်းရွှေ၊ ဒေါ်တင်မြင့်တို့ ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေပစ္စည်းအဖြစ် အိမ်ပိုင်းမြေနှစ်ကွက် ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ မိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက် မိသားစုစီမံမှုဖြင့်

အမွေခွဲဝေသတ်မှတ်ခဲ့ကြရာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အမှတ်(၁)(၂)(၃) တရားပြိုင်နှင့် အမှတ်(၄)(၅) တရားပြိုင်တို့၏ ခင်ပွန်းတို့က အမွေ အဖြစ်ပူးတွဲရရှိကြကြောင်း၊ ကျန်အိမ်မြေကို တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာ၊ ကိုသန်းမြင့်ဦး၊ မောင်စိုးနန္ဒ၊ မောင်ခင်ထွန်း တို့က အမွေအဖြစ် ပူးတွဲ ရရှိကြကြောင်း၊ သက်သေခံ(က)စာချုပ်တွင် ငွေ ၃ သိန်းကျပ် လက်ခံရရှိကြောင်းဖော်ပြထားပြီး အမှတ်(၁)တရားပြိုင်ဦးတင့်လွင်က လက်မှတ်ရေးထိုးထားသဖြင့် ၎င်းသည် ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာလက်ခံ ရရှိခဲ့ခြင်းမရှိဟူသောအချက်ကို လက်ခံရန်ခက်ခဲကြောင်း၊ တရားလိုက အမှတ်(၂)တရားပြိုင် ဒေါ်မြမြစန်းအားဝေစု ၆,၅၀,၀၀၀ ကျပ် ပေးချေကြောင်းကို စာတမ်းအမှတ်အသားတစ်စုံတစ်ရာတင်မပြ နိုင်သဖြင့် တရားလိုသည် အမှတ်(၂) တရားပြိုင်အားအမွေဝေစု ပေးပြီးဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ လက်မခံထိုက်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ၅ ဦး အတွက် အမွေဝေစုဖြစ်သော အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တရားလိုသည် အမွေဝေစုဝင် အမှတ်(၁) တရားပြိုင် ဦးတင့်လွင်တစ်ဦးတည်းကို ရောင်းချသူအဖြစ်ဖော်ပြပြီး တန်ဘိုး ၃ သိန်းကျပ်ဖြင့် ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ(က)နေအိမ်ပိုင်းမြေအရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုကာမျှဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်မြေကို သက်သေခံ(က)စာချုပ်ဖြင့် ငွေ ၂၁,၅၀,၀၀၀ ကျပ်ပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက သက်သေ ခံ(က)အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် အပိုင်ရောင်းချသူဦးတင့်လွင်၊ အပိုင်ဝယ်ယူသူ ဒေါ်ဥမ္မာဟု ဖော်ပြပြီး တန်ဘိုးငွေ ၃ သိန်းကျပ်ဖြင့် ရောင်းသူမှ ဝယ်ယူသို့အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကိုလက်ရောက်ပေးအပ် ကာ ဝယ်ယူမှု ငွေ ၃ သိန်းကျပ်လက်ခံရရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား ကြောင်း၊ သက်သေခံ(က)စာချုပ်စာမျက်နှာ(၁)၌ အချင်းဖြစ်ပိုင်း

မြေအား ဝယ်ယူသူ ဒေါ်ဥမ္မာကလက်ရောက်ရရှိပြီးဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံထားကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၃ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၅ တွင် “ရောင်းဝယ်မှုများ တရားဝင်အထမမြောက်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဦးတင့်လွင်တို့ရရှိထားသော ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မှာ ဥပဒေနှင့်အညီချုပ်ငြိမ်းခြင်းမရှိသေးကြောင်း၊ မူလခရိုင်တရားရုံးက တရားလိုတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်အားစရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ခွဲခြင်းသည် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း” သုံးသပ်ပြီး မူလခရိုင်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုဒေါ်ဥမ္မာ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက သက်သေခံ(က)အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်နှင့် သက်သေခံ(ခ) ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လွှာအရအချင်းဖြစ်မြေရန်ကို အယူခံတရားလိုအမည်ဖြင့် ထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းကျမ်းကျိန်လွှာအရ တရားရုံး၌ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အယူခံတရားပြိုင်(၁)(၂)တို့က မှန်ကန်ပါသည်ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပါလျက် ကျမ်းကျိန်လွှာအပေါ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန်ပျက်ကွက်ခဲ့သော မိတ္ထီလာခရိုင်နှင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးအမိန့်သည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ရာတွင် နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စာဖြင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပါလျက် တရားလိုကအမှတ်(၂) တရားပြိုင်ဒေါ်မြမြစန်း၏ အမွေဝေစုအတွက် ၆,၅၀,၀၀၀ ကျပ် ပေးချေသည့် စာတမ်းအမှတ်အသားတင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိ၍ တရားလိုသည် အမှတ်(၂) တရားပြိုင်အားအမွေဝေစုတန်ဖိုး ပေးချေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်ကို လက်ခံရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏စီရင်ချက်၊ စာမျက်နှာ(၅)ပဉ္စမအပိုဒ်တွင် တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၃ ခုနှစ် တရားမဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၅ ၌ “ရောင်းဝယ်မှုများ တရားဝင်အထမမြောက်သဖြင့်

ဦးတင့်လွင်တို့ ရရှိထားသောပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း မရှိသေးကြောင်း” ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ယခင်မိတ္ထီလာ ခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂ မှ ပေါ်ပေါက် လာပြီး အဆိုပါအမှုမှာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ စွဲဆိုသောအမှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ ပဋိညာဉ် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုဖြစ်၍ ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဦးစား ပေးဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရလွန်စွာများယွင်းနေပါ၍ တရား ရုံးချုပ်မှ ပယ်ဖျက်ပြင်ဆင်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဦးတင့်လွင်၊ ဒေါ်မြမြစန်းတို့နှစ်ဦး၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက ပဏာမငြင်းချက်အမှတ်(၂)အရ “စည်းကမ်း သတ် ကာလကျော်လွန်မှုတရားစွဲဆိုသည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း” ဖြေကြားခဲ့သည့် မူလခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆ တွင် ဦးတင့်လွင်၊ ဒေါ်မြမြစန်းတို့က ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခဲ့ရာ ပလပ်ခြင်းခံခဲ့ ရကြောင်း၊ ထိုသို့ပလပ်သည့်အမိန့်ကို ထပ်မံ၍ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက် ရန် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေအရအခွင့်အရေးမရှိသဖြင့် မတက်ခဲ့ရသောကြောင့် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုတွင် အဆိုပါ စည်းကမ်းသတ်ကာလနှင့်ပတ်သက်၍ ထည့်သွင်းလျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ္ထီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂ တွင် တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာတင်သွင်းသည့် အဆိုလွှာအပိုဒ် ၉၊ ၁၀ ၌ တရားပြိုင်တို့သည် နို့တစ်စာကိုမလိုက်နာသည့်အတွက် နို့တစ်စာပါ ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့ ကုန်ဆုံးသည့်အချိန်မှစ၍ တရားစွဲဆိုရန် အချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်းဖော်ပြ ထားခြင်းနှင့် အညီ ယခု ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၆ တွင်လည်း ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ၃၁-၈-၂၀၀၁ ရက်နေ့မှ စတင်ရေတွက်လျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ၊ ပထမ ဇယားအမှတ်စဉ် ၁၁၃ အရ ၃

နှစ်အတွင်း စွဲဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကာလစည်းကမ်းသည် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ(က)စာချုပ်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်တင်ပြသော်လည်း ယင်းသက်သေခံ(က)စာချုပ်၌ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကိုတရားလိုက လက်ရောက်ရရှိပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံထားကြောင်း၊ အမှု၌တင်ပြထားသည့် ၁၂. ၈. ၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ နေအိမ်ဝိုင်း မြေအရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်မှာ မမှန်မကန်ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကို မူလခရိုင် တရားရုံးနှင့် အယူခံရုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတို့က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်မှာမူလရုံး တရားပြိုင် များက ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းဖြစ်၍ ဦးတင့်လွင် တစ်ဦးတည်းကပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဦးတင့်လွင်တစ်ဦးတည်းက ရောင်းချပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၂၀၀၆ ခုနှစ် တရားမဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၄၅ အား ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလမိတ္တီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၆ ကို လေ့လာသောအခါ တရားလိုဒေါ်ဥမ္မာနှင့်အမှတ်(၁)(၂)(၃) တရားပြိုင်တို့သည် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများဖြစ်ပြီး အမှတ်(၄)(၅) တရားပြိုင်တို့မှာ တရားလို၏ မောင်အရင်းကွယ်လွန်ကြသူ ဦးစိုးလွင်၊ ဦးမြင့်စိုးတို့၏ ဇနီးများဖြစ်သည်။ အမှတ်(၃)(၄)(၅)တရားပြိုင်များက ဝန်ခံလွှာတင်သွင်း ကြပြီးအချင်းဖြစ် ပစ္စည်းဖြစ်သော မိတ္တီလာမြို့၊ မြို့မ(၄)နယ်မြေ၊ ဖောင်တော်ဦးဘုရား အရှေ့ဘက်ရှိမြို့မ(၄)ရပ်ကွက်၊ ဦးပိုင် အမှတ်(၂၀/ခ)၊ မြေကွက်အမှတ်၁၇၊ ဧရိယာ ၀. ၀၁၈ ဧကရှိ မြေနှင့်အိမ်သည်အမှတ်(၁)(၂) တရားပြိုင်တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိသည်။

မိတ္တီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၆ သည် ဒေါ်ဥမ္မာက ဦးတင့်လွင်ပါ ၅ ဦး အပေါ်အချင်းဖြစ်မြေနှင့် ထိုမြေပေါ်ရှိ အိမ်ကိုအရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် ပြုလုပ်လက်မှတ်

ရေးထိုးကာ တရားလိုအားလက်ရောက်ပေးအပ်ရန် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက် ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှုမတိုင်မီတွင် ဒေါ်ဥမ္မာက ဦးတင့်လွင်ပါ ၂ ဦးအပေါ် မိတ္ထီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ် တရားမကြီးအမှုအမှတ် ၁၂ ၌ အိမ်ဝိုင်းမြေလက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်သည့်အပေါ် မန္တလေး တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၄၀ တွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။ သို့သော် တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၅ တွင် ခရိုင်တရားရုံးနှင့်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ဥမ္မာစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့ ရာ ထိုပလပ်သောအမိန့်ကို ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေ လျှောက်လွှာ(အထူး) အမှတ် ၂၃ တွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။

ယခင်စွဲဆိုသော ၂၀၀၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂ နှင့် ယခုစွဲဆိုသော ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၆ နှစ်မှလုံးသည် ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ နေအိမ်ဝိုင်းမြေ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ-က)အပေါ် အခြေပြုစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်စွဲဆို သော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၃ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၅(စာမျက်နှာ-၆)(သက်သေခံ -၅) တွင် အောက်ပါအတိုင်းသုံးသပ်ခဲ့သည် -

“ဦးတင့်လွင်နှင့်ဒေါ်မြမြစန်းတို့က ရောင်းချသည်ဆိုသော သက်သေခံ (ယ)မှတ်ပုံတင်မထားသည့်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို အဓိကအကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ဥမ္မာအမည်ဖြင့် ဂရန် ရရှိခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အငြင်းမပွားသောအချက်ဖြစ်သည်။ ရောင်းဝယ်မှုမှာ အထမမြောက်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဦးတင့်လွင်တို့ ရရှိထားသည့်ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းမရှိသေးကြောင်းမြင်သာသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဒေါ်ဥမ္မာသည် ဂရန်ရရှိရုံသက်သက်ဖြင့် ဦးတင့်လွင်တို့အား

အချင်းဖြစ်မြေမှ ဖယ်ရှားပြီး မြေကိုလက်ရောက်ရထိုက်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ချေ။”

ယခုစွဲဆိုသောမိတ္တီလာခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၆ သည် ယခင်စွဲဆိုသောတရားမကြီးမှုအပေါ် အဆင့်ဆင့် အယူခံတက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၂၀၀၄ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူး)အမှတ် ၂၃ ကို ၂၈-၆-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် ဒေါ်ဥမ္မာတို့ ရုံးခိုမဲ့ပြီးနောက် ၅ လခန့်အကြာ ၅-၁၁-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံ၍ စွဲဆိုလာခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

“စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်မှု တရားစွဲဆိုသည်ဆို ခြင်းမှာ မှန်သလား”ဟူသော ငြင်းချက်ကို ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းမရှိ၍ စွဲဆိုနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ မူလခရိုင်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက ၂၀၀၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၆ တွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။ အယူခံ တရားပြိုင်ဦးတင့်လွင်တို့နှစ်ဦး၏ ရှေ့နေက စည်းကမ်းသတ်ကျော် လွန်ခြင်း မရှိဟူသော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေအရ အဆင့်မြင့်ရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု ထပ်မံတက်ရန် အခွင့်အရေး မရှိသဖြင့် တရားမဒုတိယအယူခံမှုတွင် အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြလျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြထားသည်။

ယင်းအမိန့်သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၈(ခ)နှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ခြွင်းချက်အရ ထပ်မံ၍ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်မရှိချေ။ သို့သော်လည်း ဒီကရီကို အယူခံဝင်ရာတွင် အမှု၏အဆုံးအဖြတ်ကို ထိခိုက် သော အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ပါများယွင်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက် သို့မဟုတ် နည်းလမ်း မကျချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို အယူခံလွှာ၌ကန့်ကွက်ချက်အဖြစ် ဖော်ပြနိုင်

သည်ဟု တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
ဒေါ်တင်ကြည် နှင့် ဦးစန်းမြင့်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင်ကြားဖြတ်
အမိန့် တစ်ရပ်ချမှတ်ပြီးနောက် အမှုကိုအပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်လျှင်
ယေဘုယျအားဖြင့်အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ အယူခံဝင်နိုင်မည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့အယူခံဝင်ရာတွင် ကြားဖြတ်အမိန့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း
အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ် တင်ပြလျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း
ညွှန်ပြထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) တွင် ဒီကရီကို
အယူခံဝင် ရာတွင် အမှုအဆုံးအဖြတ်ကို ထိခိုက်သောအမိန့်
တစ်ရပ်ရပ်ပါမှားယွင်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက်သို့မဟုတ် နည်းလမ်းမကျ
ချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို အယူခံလွှာ၌ ကန့်ကွက်ချက်အဖြစ်ဖော်ပြနိုင်သည်
ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်အရအယူခံမှုတွင် ကန့်ကွက်ချက်အဖြစ် ဖော်ပြနိုင်သူ
မှာ အောက်ရုံးများတွင် အမှုနှုံးသူ အယူခံတရားလိုဖြစ်သည်။ တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) အရ စည်းကမ်းသတ်ကာလကျော်လွန်
ကြောင်းကို ဤအယူခံမှုတွင် တင်ပြလျှောက်ထားသူမှာ အောက်ရုံး
များတွင် အမှုနိုင်သူအယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်အဖြစ်
တင်ပြနိုင်သူမှာ အယူခံတရားလိုဖြစ်ပြီး အယူခံတရားပြိုင်ကတင်ပြ
လျှောက်ထားခြင်းသည် အကျုံးမဝင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်
ဘက်မှတရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅(၁)အရ တင်ပြလျှောက်ထား
ခြင်းကိုလက်ခံစဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ဥမ္မာဘက်မှ သက်သေခံ(က)အရောင်း
အဝယ်ကတိစာချုပ်နှင့်သက်သေခံ(ခ) ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လွှာ
အရအချင်းဖြစ်ဂရန်မြေကို အယူခံတရားလို၏ အမည်ထုတ်ပေးခဲ့
ကြောင်း၊ ယင်းကျမ်းကျိန်လွှာကို တရားရုံးတွင်ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အမှတ်(၁)(၂)

(၁) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၃၄(၃၉)

အယူခံတရားပြိုင်တို့က မှန်ကန်ပါသည်ဟု လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပါလျက် ကျမ်းကျိန်လွှာအပေါ်ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန်ပျက်ကွက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြထားသည်။ ကျမ်းကျိန်လွှာဆို သည်မှာ တရားရုံးရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် ကတိသစ္စာ ပြုလွှာပင်ဖြစ်သည်။

ကတိသစ္စာပြုလွှာသည် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ၏ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်အရ သက်သေခံချက်မမည်ပေ။ ထို့အပြင် သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁ အရ ယင်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မငြင်းနိုင်သော အပြီးသတ် သက်သေခံချက်လည်း မဟုတ်ပေ။ မသောင်းတင် နှင့် မောင်စိန်ရွှင်အမှု(၂) တွင်ကတိသစ္စာပြုလွှာ သည် တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည့် သက်သေခံချက်မဟုတ်ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ကတိသစ္စာပြုလွှာ၌ မသောင်းတင်နှင့်မောင်စိန်ရွှင်တို့သည် တိတ်တိတ်ပုန်း ကျူးကျူးလွန်လွန်ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့ ၏ အမှားကိုသတိရ၍ ထိန်းသိမ်းပြီးနေကြရန်၊ မသောင်းတင်က မောင်စိန်ရွှင်အပေါ် ၎င်းအတွက်ဖြစ်စေ၊ ကလေးအတွက်ဖြစ်စေ တရားရုံးတွင် အရေးမယူရန်နှင့်မသောင်းတင်၏ သဘောတူညီချက် အရကလေးအတွက် မောင်စိန်ရွှင်တွင် တာဝန်မရှိကြောင်း၊ မသောင်းတင်ကို မောင်စိန်ရွှင်က နှမအရင်းကဲ့သို့ သဘောထားရန် စသည့်အချက်များပါဝင်ရာ” အဆိုပါကတိသစ္စာပြုလွှာသည် တရား ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်သော သက်သေခံချက်မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ မသောင်းတင်က မောင်စိန်ရွှင် အပေါ်ကလေးစရိတ်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ဥမ္မာဘက်မှ ကျမ်းကျိန်လွှာ အပေါ်ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန်ပျက်ကွက်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း

(၂) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၉(ရုံးချုပ်)

ဖြင့်တင်ပြချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလို၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ မိဘဦးသန်းရွှေ၊ ဒေါ်တင်မြင့်တို့ ကွယ်လွန်သောအခါ အမွေပုံအဖြစ်အိမ်နှင့် ဝိုင်းမြေ နှစ်ကွက် ကျန်ခဲ့ရာအခြားအိမ်ဝိုင်း မြေတစ်ကွက်ကို အယူခံ တရားလိုတို့က ပူးတွဲအမွေရပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်ဝိုင်းမြေကို အမှတ်(၁)(၂)(၃) အယူခံတရားပြိုင်နှင့် အမှတ်(၄)(၅) အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ ခင်ပွန်းတို့က အမွေအဖြစ်ပူးတွဲရရှိခဲ့ကြသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ၅ ဦးအတွက် အမွေဝေစုဖြစ်သော အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကိုအယူခံတရားလိုသည် အမွေဝေစုဝင်အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင်တစ်ဦးတည်းကို ရောင်းချသူအဖြစ်ဖော်ပြပြီး တန်ဖိုး ၃ သိန်းကျပ်ဖြင့် ၁၂-၈-၁၉၉၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ(က) နေအိမ်ဝိုင်း မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုကာမျှဖြင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ဥမ္မာအဆိုပြုသကဲ့သို့ ၂၁,၅၀,၀၀၀/- (နှစ်ဆယ့်တစ်သိန်း ငါးသောင်းကျပ်)ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်းကို မူလခရိုင်တရားရုံးနှင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတို့က သုံးသပ်ခဲ့သည်။

မူလခရိုင်တရားရုံးနှင့်ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သော မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးတို့သည် မူလရုံးအမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံ ချက်များနှင့် အညီတစ်သဘောတည်းသုံးသပ်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု မရှိပေ။

ဦးမောင်လှနှင့် ဒေါ်မမလေး အမှု^(၃)တွင်အောက်ရုံး နှစ်ရုံးလုံးက အကြောင်းချင်းရာအပေါ်တွင် တစ်သဘောတည်းချ မှတ်ထားသောအမိန့်ကို ဒုတိယအယူခံရုံးအနေဖြင့်ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ရန်အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ တစ်သဘောတည်းချမှတ်ခဲ့ သောအမိန့်မှာ အလွန်အလွန်မှားယွင်းပြီး တရားမျှတမှု လွန်စွာကင်းမဲ့ နေမှသာလျှင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။

(၃) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၄၆၀

သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို ဒေါ်ဥမ္မာတင်သွင်းသော ဤအမှု
ကို လက်ခံစဉ်းစားရန်အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် မူလမိတ္တီလာခရိုင်တရားရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံး
ဖြစ်သော မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတို့က တစ်သဘောတည်းဆုံးဖြတ်ခဲ့
သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ဥမ္မာ
တင်သွင်းသော ဤတရားမဒုတိယအယူခံမှုအား တရားရုံး အဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၅၀၀/-သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၆
ဒေါ်ဥမ္မာ
နှင့်
ဦးတင့်လွင်
ပါ ၅